

Ово је збирка наших белешки о кретању, промени, преиспитивању, корак ка другачијем-другом. Врста есеја о свету унутар и око нас. Интимна шетња ка неугодном пејзажу наших мисли, осећања и делања. Пажљиво додирујући шта сарадња значи за нас, отвориле смо врата за по(на)стајање.

Слободно завирите и кликовима се прошетајте кроз наше искуство и призоре које делимо.

Жоана Кирога & Сунчица Пасуљевић Кандић

***

... Практиковати исцељивање ...

„Како можемо да избегнемо рационализацију помоћу које објашњавамо и крећемо се кроз овај свет који нас је довео овде, у [Брадет](#) на Раскршће (Intersectia)? Како можемо покушати да комуницирамо, са нама и земљом? Можемо ли пронаћи начине да се излечимо, кренемо напред и како то да учинимо заједно? ”Ово су била само нека од толико много питања која смо делиле.

***

“Нисам знала шта ће бити када будемо разговарале о заједничком раду. Још више на непознатом нам месту. Знала сам да ће Сунчица поставити многа питања, знала сам да моја пријатељица није добро. Оно што ме можда није толико забринуло је то што сам ја била та којој није ишло тако добро.”

***

Свака шетња је почетак новог [путовања](#). Упустиле смо се у шетњу Кристиним стопама. Љубазно је искористила своју недељу да нас поведе у шетњу пејзажем, нама градским девојкама, са дивљим претензијама. Пробијамо се кроз дивљу траву посматрајући је и упијајући само мали део њеног знања. Свака биљка је имала нешто да каже. Али шта су говориле? Покушале смо да разумемо ливаду, шуму и нас између свега тога. Кристина као да је све то схватала.

***

Жути цвет пробија се кроз дивљу траву. То је „[Кантарион](#)“ (“Sunătoare”, [Hypericum perforatum](#) – [St. John's Wort](#), [Erva de Sao-João](#)). Букет формиран у њеним рукама чини да Кантарион обузима пејзаж. То је имало толико смисла. И онда смо се подсетиле да ово путовање нисмо започеле само уласком у „дивљину“ ... већ у себе. Покушавајући да се крећемо кроз пејзаж наших бића и нашег односа. Шта је то што нас спаја? Шта ово место отвара-буди у нама?

***

Сетила сам се да ме је као малу убола оса. Тата ми је рекао да узмем најближи [камен](#) који ми привлачи пажњу и ставим га на место убода. „Кад се загреје, врати га тачно онако како си га затекла, тако да исцељење може да се комплетира“. Сећам се да сам била збуњена, размишљајући како ми то може помоћи, камен није лек. Питала сам се, зашто се мора поставити на исто место, тачно онако како је пронађен? Чак и тада, као и обично, моја рационализација је преузела контролу. Али рационализација често запетља и побуни начин на који доживљавамо свет. На много начина оно што осећамо и шта преузимамо од света не може се рационализовати. То је сензација, емоција, осећај који пркоси објашњењу. У овом покушају превођења, рационализације ми губимо толико тога да све постаје нешто [друго](#). Чак и ствари величине медведа или кап сузе.

***

Сећам се да ништа није деловало тако ефектно, брзо и потпуно као тренутак исцељивања са каменом. Исцељење је непознат процес и често се јавља у облику необјашњивих ситуација и осећања. То је пут којим идете и покушавате да му верујете, ослобађајући све од себе.

И откриле смо да скоро све што смо овде хтеле да радимо има везе са тим. Начин да доведемо у питање познато, излазећи из наших зона удобности, да се излечимо. Морале смо то да [вежбамо](#). Без питања, без постојећих образаца, без очекивања да објашњења задовоље.

***

Кренуле смо путем реке која се пружала између шуме и ливаде како бисмо покушале да исцелимо себе и земљу чији смо део постале. Да направимо корак, блесав и магичан, покушавајући да занемаримо ту толико поштовану и контролишућу рационализацију. Камење из реке смо поставиле на раскрсницу поља и шуме, носећи и бринући о нашим намерама према земљи и нама самима. Немамо решења и не знамо тачан начин како да се крећемо по свом унутрашњем пејзажу. Све што можемо је да покушамо. Зато вежбамо искорак, остављајући простор за оно што би могло доћи.

Куда се крећемо одавде па надаље? [Не знамо](#), али то је у реду.

***

Последице и трагови непознатог!